

ЗАПОВІТ ПЕТРА I

Історія появи Заповіту Петра I, довга і до його кінцевого трактування долучилось багато людей. Після поразки шведських і українських військ під Полтавою (1709) багато її учасників змушені були покинути українські землі і в тому числі І.Мазепа. Після смерті І.Мазепи (1639-1709), Гетьманом України був вибраний Пилип Орлик (1672-1742), який намагався просвітити Європу про величезну загрозу яка виникла після Полтавської битви. Практично він присвятив все своє подальше життя організації коаліції в Європі проти московської експансії в Європу. Йому в цьому активно допомагав його син Григорій Орлик (1702-1759). Вони вели роботу починаючи від Стокгольма до Парижа, Варшави, Константинополя та інших країн. Вони зібрали безліч фактів та планів Москви. Так виник великий їхній архів. Пізніше до оприлюднення планів Москви долучився Mate Talaba угорський дипломат, який працював у московському царському суді (як радник. МВ). Але через пару років мусив покинути Москву так як його погляди на судову систему і московського царя не співпадали. Але він зібрав матеріали про колоніальні плани Москви і їх потім опублікував. До появи Заповіту долучився також С.L. Lesure, який належав до найближчого оточення Наполеона Бонапарта. В той самий час в Європі Московією створювались монархічні коаліції проти Наполеона і ніхто не хотів нічого знати про плани Москви. Детальніше про війни Наполеона буде в наступних розділах. Також під час повстання поляків під проводом Костюшка 13 квітня 1794 р. у Варшаві було захоплено російські архіви. У цьому повстанні брав участь польський генерал, військовий інженер М. Сокольніцкі. Після подолання Костюшка (12 жовтня 1794) цей генерал опинився у в'язниці переможців, де й просидів два роки. По звільненні Сокольніцкі переїхав до Парижа і працював над згаданими захопленими російськими архівами, архівами Орликів та іншими. На їх підставі та після свідчень багатьох авторитетів у 1797 році Сокольніцкі опублікував працю під заголовком "Тестамент Петра Великого". В своєму заповіті, Петро I подає своїм нащадкам "сміливі" думки про те, як підпорядкувати Європу Росії. Практично це було перше попередження країн Європи про ту загрозу якою стала Москва після перемоги під Полтавою. На привеликий жаль ця історія з ігноруванням країнами Заходу світової московської загрози повторюється вже більше 200-т років. Навіть після тих всіх війн які організувала Москва: I СВ, II СВ, масових терорів, революцій, геноцидів, Голодоморів, сучасних війн проти Грузії, України та інших Європа і Світ продовжують загравати з Московією.

Але цей, більш як двохсот літній документ, оприлюднений більш як сто років тому має бути цікавим і для сучасних українців та сусідів Московії.

(Коментар автора. В ті часи ще не існувало Європи у сучасному вигляді. Ще необ'єднанась Німеччина, Італія і т.д. Тому Петро I вживав назви земель які в ті часи існували)

Наміри Петра I і "К", українською мовою звучать так:

1. Не перебирати в засобах для того, щоб надати руській нації європейські форми і звичай. З цією метою домагатися споріднення з європейськими дворами, а зокрема приваблювати вчених, купців, архітекторів, заохочуючи їх або матеріальними вигодами, або філантропічними і філософськими ідеями, чи іншими способами.

2. Підтримувати державу в стані безупинної війни, щоб загартувати солдатів, а всю націю тримати напозотові до першої команди вирушати в похід.

3. Всіма можливими засобами розширюватися на північ, уздовж Балтійського моря, і на південь, уздовж Чорного моря.

4. розпалювати заздрощі Англії, Данії і Бранденбургії проти Швеції: тоді вони заплющать очі на ті узурпації, що їх можна буде зробити стосовно останньої країни, яку ми врешті-решт підпорядкуємо собі.

5. Зацікавити Австрійський дім у вигнанні турків, а з цього приводу тримати постійну армію і створити корабельні на чорноморському побережжі, щоб, поступово посуваючись, підійти під Царгород.

6. У Польщі підтримувати анархію, впливати на королівські вибори; за кожної нагоди дробити її і врешті цілковито підпорядкувати Росії.

7. Укласти тісний союз з Англією і підтримувати з нею прямі взаємини. За допомогою вигідного торговельного договору дати їй навіть деяку монополію всередині держави, що приведе росіян до зближення з англійськими купцями і моряками та всіляко їх цивілізуватиме; це допоможе зростанню та вдосконаленню нашого флоту. Користуючись ним, треба подумати про володіння на Балтійському й Чорному морях. Це питання капітальне, від нього залежить успіх і швидкість реалізації цілого плану.

8. Будь-якою ціною втручатися в європейські й особливо в німецькі війни, вживаючи для цього всіх засобів: силу, хитрощі, підкуп й підлезування.

9. Завжди прикидатися союзницею Австрії і користуватися найменшим приводом, аби втягати її в руйнівні війни, щоб поступово її ослаблювати; часом навіть виручати її, а потайки створювати всередині Австрійської імперії все нових ворогів і підбурювати проти неї заздрість князів.

Примітка Сокольніцкі:

Цей параграф тим легше виконати, що до цього часу Австрійський двір не переставав себе тішити надією завоювати Всесвітню імперію або, щонайменше, відновити Західну Імперію, а для цього треба йому насамперед почати з підпорядкування Німеччини.

10. Завжди вибирати за друзин руських великих князів німецьких принцес і таким чином скріплювати політичні союзи родинними зв'язками й інтересами. Це збільшить руський вплив у німецькій імперії.

11. Використати вплив релігії на греко-схизматиків, що перебувають у Мадярищині, Туреччині і південних частинах Польщі, притягати їх до себе всіма приладами, домогтися титулу їхнього зверхника і якого-небудь ієрархічного сану. Під цим приводом і через їхню підтримку Туреччина буде підпорядкована, а Польща зачеплена. Тоді завоювання Мадярищини виявиться найменшою справою, але Австрії доведеться пообіцяти винагороду в Німеччині. Решта Польщі, не маючи змоги утримати себе ні власними силами, ні політичними зв'язками, природно сама по собі підпаде загальному поневоленню.

12. Тут кожна хвилина дорога. Щоб нанести рішучий удар, потайки переправити всі гармати, діяти за порядком, з досконалістю, а головне – швидко, що не дозволить Європі опам'ятатися. Треба почати з найдовіренішої пропозиції насамперед Версальському дворові, а потім і Віденському; поділити з одним із них володіння світом, даючи їм зрозуміти, що фактично Росія вже панує над цілим Сходом; вона не набуває нічого нового, крім титулу. Через те ця пропозиція не має видатися підозрілою. Навпаки, немає сумніву, що цілий цей проект для них лише приваба, але він може розпалити між ними смертельну ворожнечу. А беручи до уваги різноманітні й широкі зв'язки та взаємовідносини цих двох дворів, ця ворожнеча скоро перетвориться на загальну колотнечу, змушуючи втрутитися в цей заколот всю решту держав Європи.

13. Посеред цієї загальної метушні до Росії звертатимуться за допомогою то одна, то друга сторона, що воюватиме. Після довгих коливань – щоб дати їм час добре знесилити одна одну, а собі самій зібратися з силами – Росія врешті-решт зробить вигляд, що вирішила допомогти Австрії. І в той час вона підсуне свої війська до Рейну. Негайно по п'ятах їх Росія напустить цілі хмари своїх азійських орд, і поки вони рухатимуться Німеччиною, одночасно вийдуть два великих флоти, навантажені тими ж ордами – одна з

Озівського моря, а друга з Архангельська – і під прикриттям Чорноморського й Балтійського флоту, несподівано з'являться у Середземному морі й Атлантичному океані. Вони висадять всіх цих номадів, жорстоких та хижих, і затоплять ними Італію, Іспанію й Францію. Частина їх населення вони повбивають, другу заберуть у рабство, щоб заселити ними сибірські пущі. Решту населення приведуть до такої слабкості, що люди не будуть мати сили скинути з себе напасника”.

Цілий заповіт слід уважати за коротке резюме політичних подій, що відбулися, з деякими відхиленнями, у XVIII, XIX і XX століттях новою війною Москви проти України з 2014 року. Войовнича й загарбницька політика монархів-самодержців Росії проводилася, згідно цим планом, успішно чи з поразками, часом з більшими досягненнями, ніж задумано, а іноді з утратою раніше придбаного. Всі монархи у своїх діях цілковито відповідали заповітам імператора-деспота, Петра I. Його діяльність і безоглядне поводження з переможеними імпонували всім російським імператорам, він був для них зразком. Звісно, що сучасні московські історики все заперечують, що такого “заповіту” не було. Але хід подій за останні 300 років та підкорення Москвою сотень народів світу та загарбання величезних територій показує, що такі “заповіти” та “плани” у Москви БУЛИ, ІСНУЮТЬ і БУДУТЬ.

Існує маловідомий факт, що у Петра I був навіть план колонізації Мадагаскара. (Навіщо? МВ)

Була організована експедиція з на чолі з адміралом Даніелем Вільстером. Це була таємна експедиція навколо Африки до Магадаскара. Петро I планував налагодити звязки з піратською республікою на цьому острові щоб встановити відносини з імперією Великих Моголів в Індії. Але через смерть царя ця ідея не здійснилася. Вже при Катерині 2 на Магадаскарі була заснована колонія, але вона довго не проіснувала.

Таких “заповітів” за останні 300 років в Москві було написано багато і різними людьми. Але в цих “заповітах” завжди прослідковується зв'язок з “Заповітом Петра I”. Лише один маленький приклад сучасного “міні Петра” О.Дугіна:

Дугін і «К»

Петро I породив величезну кількість своїх послідовників, які виховували і виховують собі подібних. Наприкінці XX століття, після остаточного розвалу «імперії» СРСР, в Москві з'явилась кучка ярих імперців, які закликали свій московський люд до відновлення імперії. Вони готували теоретичну базу для її відновлення. Одним з таких став новітній «філософ» імперії О.Дугін. Його дуже цінує САМ новітній та «величайший» імперець Путін. Хоч тут потрібно говорити Дугін і К.

«Конкретные рекомендации» Дугіна і «К»

Розмежувавши головні суб'єкти західної цивілізації (Америку та Європу), Дугін дає стратегічні поради майбутньому антимондіалістському руху:

- використовувати сучасні антиамериканські сили в Європі та теоретичні напрацювання європейських науковців, які розвивали напрямок «континенталізму» та антизахідну лінію розвитку (Хаусхофер, Шмітт та ін.) для того, щоб погіршити стосунки між ними;
- включити до загальнопланетарного антимондіалістського блоку Європейських представників. А це, в свою чергу, значить, що Росія та ісламський світ має геополітично тиснути на Європу для того, щоб завдати максимальної шкоди тотальному впливу США.

А також ряд тактичних рекомендацій:

- максимально протистояти інтеграційним процесам в західну цивілізацію країн Латинської Америки, Східної Європи (!) та Сходу, які прагнуть до цього;
- застосовуючи будь-які політичні та економічні методи, зробити максимум для того, щоб погіршити стосунки США, Росії та Японії;

- спробувати перевести локальні конфлікти між цивілізаціями в загальнопланетарну конфронтацію з Заходом;
- заохочувати військову потужність російських, ісламських та конфуціанських країн;
- Росії слід продавати ядерну зброю ісламським країнам;
- розвивати пацифістський рух в США;
- нарощувати стратегічне озброєння Росії на Далекому Сході, а Японію слід розглядати як стратегічного союзника в тихоокеанській зоні;
- підтримувати військову експансію Китаю в Південному напрямку;
- виявляти і, по можливості, придушувати групи, які є провідниками західних ідей, особливо в країнах, які геополітично не визначилися (!);
- згладжувати протиріччя між православними, ісламськими та конфуціанськими країнами;
- маргіналізувати та утискати ті соціальні прошарки суспільства, які об'єктивно протидіють антизахідному блоку;
- дискредитувати та протидіяти роботі міжнародних організацій, провокувати максимальний вихід з них країн-членів. О.Саліженко 23.04.2009 УП

Олег Фомин нагороджає шейха Наима Касема, заступника генерального секретаря ливанської «Хізбаллы», пам'ятною ювілейною медаллю КНРФ «100 лет Красной Армии». Бейрут, октябрь 2018 года. *(Це один з прикладів ідей Дугіна, які втілюються в життя. Комуністи і Хізбола, Абсурд повний. МВ)*

Олег Фомин – кандидат исторических наук, востоковед-историк, президент благотворительного фонда «РУССАР», сопредседатель комитета солидарности с народами Ливии и Сирии, член совета

Императорского Православного Палестинского Общества (ИППО), вице-президент Русского центра духовного и культурного наследия Святого города «Иерусалим», член президиума Международной академии духовного единства и сотрудничества народов мира. Фото: mihwar.ru/Фонд «РУССАР».

Методи роботи Москви для досягнення своїх цілей

Московське загарбництво різнобічне, дуже гнучке і використовує багато різноманітних засобів, які доповнювалися та вдосконалювалися наступними московськими правителями. Проаналізувавши тривалу історію експансії Московії, можемо зробити деякі висновки, якими засобами це досягалось:

- через абсолютно агресивну, пряму військовою інтервенцією;
- через руйнування усього, що зміцнює силу “ворожої до Москви” держави, зсередини тієї держави і руками її громадян. Для цього підкуповуються, зваблюються, затягуються визначніші, впливовіші, поважніші особи до злочинної, протизаконної дії з метою шантажу в майбутньому та для співпраці в інтересах Московії;
- через встановлення приятельських, дружніх стосунків із продажними, покривдженими, озлобленими на владу і суспільство людьми;
- через злочинний московський світ, який, приходячи до сусідніх держав, творить собі подібних, приносячи аморальність, жорстокість, “беспредел” та “воровские законы и понятия”;